Hồi thứ bảy mươi sáu
Chung hậu chinh phục Thanh Châu
Bạch Liên phá Quần Yêu trận

Nói về Ngô Trung khi ở trên địch lầu, thấy bên quân Tề có một vị đại tướng, đi xem khắp hết địa cuộc rồi lại lên trên hòn núi cao mà dòm ngó vào trong thành. Ngô Trung thấy vậy bèn kêu chúng tướng lại hỏi rằng:

– Có ai biết tướng Tề ấy tên họ là chi chăng?

Khi ấy có Hạ Nhân và Hạ Tri thưa rằng:

– Người đó là Điền Đan tiểu chúa, thật là võ nghệ cao cường.

Ngô Trung lại nói:

– Tề binh tới đây đã có mấy bữa, không thấy hạ chiến thư, chắc là có mưu chi, hay là chờ đại binh nó tới? Bữa nay nhân trời tối, phải dùng kế cướp dinh, dẫu cho mấy vạn Tề binh, cũng phải tiêu trong nửa khắc.

Nói rồi truyền chúng tướng sửa soạn cơm nước đợi tối trời khởi hành.

Lúc lối đầu canh ba, Ngô Trung làm ám hiệu, mở cửa xông ra, thẳng tới dinh Tề và dùng những hỏa công hỏa pháo, bắn vãi vô dinh, tức thì lửa đỏ hừng trời, tam quân ùn ùn đua chạy, Tống Vạn, Tống Thiên đà thất vía. Chung Long, Chung Hổ cũng kinh hồn.

Điền Đan dùng kế hồi thương, Ngô Trung lại phân hai hoạ kích, đâm trúng Điền Đan vào vai một vết, nhào xuống ngựa tức thì, Chung Long, Chung Hổ chạy tới một khi, cứu tiểu chúa sinh phương tẩu thoát. Ngô Trung thừa cơ theo rượt, Tống Thiên, Tống Vạn đánh cản giành đường, Chung Long, Chung Hổ mới rảnh tay, phò được Điền Đan thoát khỏi.

Hai tướng Tề đánh Ngô Trung hơn sáu chục hiệp, cũng đều bỏ chạy tan tành, Hạ Nhân với Hạ Trí lại đùa binh, áp tới giết quân Tề vô số.

Bóng kim ô vừa ló, Ngô Trung mới thu binh đắc thắng về thành. Vừa sáng ra Điền Đan và chúng tướng chạy lên núi cao, tra điểm quân sĩ tàn thấy hao hơn phân nửa. Thầy trò đang lúc buồn bực, phút đâu thấy Điền Nguyên dẫn binh kéo tới đông đầy. Anh em gặp nhau mừng rỡ vui vầy, hiệp binh lại làm một, đóng dinh đợi lệnh.

Qua ngày sau anh em còn ngồi đàm đạo sự Ngô Trung là một tay lợi hại trên đời, không biết tính kế chi trừ cho được tặc thần, xảy thấy quân thám tử chạy về phi báo rằng:

– Nương nương ngự giá đáo lâm, xin nhị vị Vương gia xuất binh nghinh tiếp.

Hai an em nghe báo cả đẹp, liền truyền quân sửa soạn ra khỏi dinh tiếp rước. Chung hậu vào rồi, bá quan đều tới triều bái. Điền Đan mới tâu bày các việc bại binh, Chung hậu nói:

– Thắng bại binh gia là thường sự, Vương nhi chẳng có sao mà phòng lo.

Nói rồi bèn truyền quân đưa tù xa Hạ Nghinh Xuân tới dưới cửa thành, kêu Ngô Trung bảo hàng đầu, bằng không thì phân thây Hạ thị. Quân giữ thành nghe rõ, vào báo lại cho Ngô Trung với Hạ Nhân, Hạ Trí hay.

Ba người liền dắt nhau lên thành xem thì quả thật. Thảy đều rơi luỵ ngọc, mới cất tiếng kêu binh Tề, bảo đừng hạ thủ, kế đó xảy thấy một trận cuồng phong rất hung dữ, coi rõ là Diên Quảng hiện nguyên hình, tới bên tù xa đòi truy hồn Hạ Nghinh Xuân rằng:

– Mi sao dám bội thường nghịch lý, đi thông gian với Ngô Khởi nỡ lòng còn lại giết cha, nay ta đã đầu trạng dưới Diêm la, bảo bắt mi xuống khảo tra đối cứu.

Hạ Nhân và Hạ Trí nghe nói mấy tiếng như vậy, biết cha mình đã bị thác oan, anh em đều đau ruột thắt gan, bèn kêu Nghinh Xuân mắng, nói rằng:

– Loài thú vật còn biết đường phản bội, huống chi người mà đành đoạn giết cha, tội đã ưng xẻo thịt lóc da, cho rõ tội con nghịch lý.

Mắng rồi lại kêu quân Tề nói rằng:

– Chúng bây vào tâu cùng Chung quốc mẫu, xin mau tru lục Hạ Nghinh Xuân, rồi chúng ta hiến thành, chẳng mệt công sĩ tốt.

Quân Tề nghe rõ, bèn vào tâu lại cho Chung hậu hay, Chung hậu truyền quân trồng một cây cao, bắt treo đầu Nghinh Xuân lên, rồi lóc từng miếng thịt. Khi ấy huyết lưu mãn địa giây lát hồn xuống hắc thiên, Hạ Nhân, Hạ Trí xem thấy rất bằng lòng, còn Ngô Trung thì không chịu hiến thành quy thuận.

Lúc đó Chung hậu nổi giận, truyền Đình Nguyên công phá thành trì. Vang trời pháo nổ tứ vi, quân sĩ Thanh Châu chết đà vô số. Ngô Trung tính bề cự không nổi, mới rút gươm ra kêu trời và cho rằng:

– Xin Hậu Châu vương xét cho rõ, chẳng phải Ngô Trung này không đền nghĩa chúa tôi, ngặt vì thế đà chẳng địch rồi, vậy xin liều mình cho trọn nghĩa.

Nói vừa dứt tiếng thì đã rơi giọt máu hồng, hồn trung nghĩa thẳng xong lên chín bệ[103]. Khi Ngô Trung đã tử trận, quân sĩ đều mạnh ai nấy kiếm đường đi, Điền Nguyên thừa thế phá được thành trì, Hạ Nhân, Hạ Trí cũng đều bỏ mạng.

---

[103] Tới sau lại đầu thai qua nước Nguỵ, cùng Bàng Quyên đánh trả với Tề vương

Chung hậu vào thành rồi xuất bảng an dân, và truyền quân hậu táng thi hài Ngô Trung trọng thể. Nghỉ binh tại đó ba ngày rồi để Chung Long, Chung Hổ ở giữ thành, bổn binh kéo thẳng Lang Da cứu Điền Côn bị hãm.

Nói về Hồ Ông khi thấy trận Cô Lâu đã bị phá tan, bèn hóa ngũ độn qua bên Đông Hải, viện dẫn được binh nước Miêu tới vây hãm thành Lang Da. Điền Côn nhờ có bảo bối của Chung hậu đưa cho là tám sợi giây gai và mười hai cái ống tre, đem để lên trên bốn phía thành, chẳng khác như thiên binh vạn tướng, nên yêu thuật không làm chi nổi. Lúc này Hồ Ông đương thăng trướng, xảy nghe quân vào báo rằng:

– Ở giữa trời có sáu đạo hồng quang sa xuống, xem như thể có sáu vị thánh thần, chúng tôi chẳng hiểu sự nhân, nên phải vào đây thưa rõ!

Hồ ông bèn đánh tay làm một quẻ, mới biết là Thánh mẫu Bạch Liên, đến thế này chẳng khỏi oan khiên, chắc là uổng công nghiệp thiên niên đắc đạo. Nghĩ rồi, bèn truyền quân đặt bày hương án mà cầu với Hải Quỷ lão sư, mùi hương bay thấu tới Dương Ba cổ động.

Hải Quỷ rõ rồi các việc, rồi truyền đạo đồng khán thủ động môn, liền đằng vân đi tới Lang Da, quân giữ trại chạy vào thông báo. Hồ ông vội vàng ra tiếp rước, Hải Quỷ vào trung dinh trà nước rồi, Hồ ông mới phân trần tự sự và thưa rằng:

– Vô Diệm thị cường khi đệ tử, phá trận Cô Lâu và trừ tuyệt cô hồn, mới đây đệ tử có viện được Miêu binh, Bạch Liên lại muốn hạ trần giúp sức. Đệ tử liệu bề thắng nó không nổi, nên phải cầu cứu với thầy, xin lão sư giúp một cánh tay, bằng không thì đệ tử phải trốn đi xứ khác.

Hải Quỷ là một tay háo thắng, nghe Hồ ông nói khích thì nổi giận, bèn đáp rằng:

– Để bần đạo lập trận Quần Tiên, chẳng sợ chi Bạch Liên cùng Chung hậu.

Hồ ông lại nói:

– Trận Cô Lâu thầy dạy tôi đó không khá, như có trận gì hơn nữa thì xin thầy hãy lập đi, chớ đừng bắt chước như trận Cô Lâu, mà bị người ta khi dễ nữa.

Hải Quỷ nói:

– Bây giờ có chỗ nào sạch sẽ, hãy dẫn ta đi xem coi.

Hồ ông đáp:

– Ở gần đây có một chỗ, gọi là Lạc Chung đường, xin Sư phụ tới đó xem coi, như được thì truyền quân tu trúc.

Nói rồi hai thầy trò dắt nhau đến xem hồi lâu, Hải Quỷ nói rằng:

– Chỗ này cũng dùng được, nay phải truyền quân làm một cái lư bồng.

Hồ ông truyền Miêu binh làm trong một lát, Hải Quỷ xem đã vừa lòng, rồi cùng nhau trở về an nghỉ, đến đầu giờ Tý sẽ tựu tới thỉnh tiên. Qua đầu canh ba, Hải Quỷ dắt

Hồ ông lên trên lư bồng, cầm gươm bỏ tóc xoã, miệng niệm thần chú thỉnh hết các vị tiên. Giây lâu thấy thiên yêu vạn quái tới trước pháp đài chào hỏi rằng:

– Chẳng hay Hải đạo huynh vời anh em tôi tới có chuyện chi chăng?

Hải Quỷ đáp:

– Vì Vô Diệm ỷ thế Lê Sơn pháp lực, khinh dễ học trò ta, nên phải mời các đạo huynh đến đây, vì thần đạo giúp sức một phen.

Yêu quái đều y lời hết, chia ra năm phương trấn thủ[104].

Nói về Bắc Lộ vương Khổng Đại, lãnh binh đi cứu viện thành Lang Da, khi đi đến một toà núi cao, thấy có một đoàn binh xông ra áp đánh, đòi tiền mãi lộ. Khổng Đại nổi giận, vung búa đánh với Độc Cô Xuân hơn ba chục hiệp. Độc Cô Xuân bỏ chạy. Khổng Đại khi ấy bắt được một tên đầu mục mới hỏi rằng:

– Núi này là núi gì? Còn chủ trại mi tên họ là chi, phải nói cho thật, còn trong núi được bao nhiêu lương thảo, mau mau đem ra nạp hết cho ta thì ta mới tha cho, bằng không thì ta đốt tiêu cả núi.

Tên đầu mục thưa rằng:

– Đại vương tôi là Độc Cô Xuân danh tự, núi này là núi Cửu Tiên sơn, có bao nhiêu vàng bạc tiền lương, thì giao cho em gái là Nữ ma vương quản lãnh.

Khổng Đại nghe vậy bèn tha tên đầu mục, bảo trở về phi báo cho mau. Tên đầu mục liền lạy tạ, ôm đầu chạy về núi điều trần sau trước. Nữ ma vương là Tú Anh nghe báo, liền sắm sửa xuống núi, vừa thấy Khổng Đại liền giục ngựa tới hỏi rằng:

– Tướng kia tên họ là gì, sao dám tới đây làm ngang như vậy?

Khổng Đại đáp rằng:

– Ta là dòng Thánh nhân nhân hậu đại, được phong làm Bắc Lộ phan vương, lại là con nuôi của Chung nương nương, tên là Khổng Đại.

Tú Anh nghe nói mới nghĩ thầm rằng lúc hạ sơn thầy ta có dặn, nhân duyên phải kết với Khổng gia, thật là lời Thánh mẫu nói chẳng sai ngoa, tới bây giờ mới rõ. Nghĩ rồi bèn nói rằng:

– Anh tôi vốn không biết, nên tôi xin cam chịu lỗi với Vương gia, vậy xin mời Vương gia lên núi nghỉ chân, và đợi anh tôi về sẽ phân qua thú tội.

Khổng Đại trong lòng nhút nhát, sợ khi mắc phải mưu gian, bèn vung búa đánh liền, Tú Anh cũng đưa dao ra đỡ. Đánh vừa được hai chục hiệp, Tú Anh trá bại chạy dài, Khổng Đại cũng giục ngựa đuổi theo. Tú Anh xem thấy mừng thầm trong bụng, liền lấy cái Kim câu tế lên và niệm chú, tức thì kim quang sáng chói một vùng, trói mình Khổng Đại vẫy vùng không được.

---

[104] Số là Chung hậu hãy còn tai nạn, nên khiến Hải Quỷ lập ra trận này

Lâu la áp vào động thủ, bắt Khổng Đại đem về, đi nửa đường gặp Độc Cô Xuân, anh em cùng nhau chuyện vãn. Tú Anh bèn thuật hết các lời của Thánh mẫu dặn cho Độc Cô Xuân nghe. Độc Cô Xuân hết sức vui mừng, liền mở trói cho Khổng vương thân và dắt về dinh cùng trò chuyện rằng:

– Em tôi vẫn vâng lệnh bà Hỏa Vân thánh mẫu, ở đây chờ Vương gia cũng đã lâu ngày, vậy hôm nay anh em tôi xin cùng Tề giúp sức một tay, và cho duyên cá nước sum vầy cương lệ.

Nói rồi truyền quân dọn tiệc khoản đãi Khổng vương thân, Khổng Đại khi ấy đáp rằng:

– Việc đó hãy còn đó, xin để tâu cùng Chung quốc mẫu được hay.

Độc Cô Xuân mới hứa rằng:

– Duyên hội ngộ là duyên túc để, xin Vương gia đừng nghi ngại mà trễ nải ngày giờ, mấy thu trời lòng quyết ý chờ, nay há để lẳng lơ kim cửi.

Khổng Đại nghe nói phải, bèn ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi đáp rằng:

– Nàng đã thật có lòng đoái tưởng, tôi há dám đem dạ chối từ, võ sáu thao ba lược có dư, sắc nghiêng nước nghiêng thành cũng xứng.

Độc Cô Xuân nghe Khổng Đại đã thuận, liền truyền quân đặt bày lễ vật, cho hai người đảo cáo với trời đất, đuốc động phòng sáng tỏ vui vầy, cơn thích chí nói cười nghiêng ngửa, cuộc phong lưu ai cũng thế, tình còn dài mà đêm nọ vắn không hay.

Tan sương vừa rõ mặt người, Độc Cô Xuân liền truyền cho đầu mục thiêu dinh bạt trại, lương thảo bạc tiền trang tải, anh em đều quy thuận Tề bang, dựng cờ nổi trống lên đường, thẳng tới Lang Da để cứu viện.

Nói về khi Chung hậu đồn binh tại ngoài thành Lang Da xong rồi, xảy thấy trận gió thổi qua, Chung hậu liền nói với Điền Nguyên rằng:

– Điềm này thật là bất lợi, phải để phòng sự cướp trại thu dinh.

Chung hậu nói vừa dứt tiếng, thấy quân kỳ bài vào báo rằng:

– Phía đông có Miêu binh kéo tới, một người cầm hai ba ngọn phi đao, đi như gió thổi rất mau, nên chúng tôi phải vào tâu lại.

Chung hậu nghe báo, mẹ con liền dắt nhau ra xem thử coi, quả thấy Miêu binh đi tới như gió thổi cát bay, ngọn phi đao ào ào đến dường như sấm chớp. Tề binh chết thôi sắp lớp. Xuân Vương xem thấy kinh hồn, Chung hậu liền niệm chú hô phong, liền thấy thần Phong bá cưỡi xe rồng bay tới, làm cho cát bay cây ngã, thổi Miêu binh nằm ngửa nằm nghiêng, quân Miêu đùa nhau chạy trở về dinh. Miêu vương thấy vậy hồn phi phách tán, mới nói rằng:

– Để quả nhân thu binh về nước, chớ ở đây thì chết hết chẳng còn.

Hồ ông khi ấy nói rằng:

– Thầy ta đã lập trận Quần Tiên, Vô Diệm không tài chi mà sống nổi, dầu có cao cường tiên pháp, cũng không chắp cánh lên được trời.

Miêu vương nghe nói an tâm, mới chịu trở về dinh mà an nghỉ.

Còn Chung hậu tối lại xem thiên văn, thấy vì sao của mình còn có tai linh xung hãm thì buồn rầu, bèn làm một bức giản thiếp để lại cho Bạch Liên và một bức nữa để cho Khổng Đại. Viết xong rồi giao hết cho Điền Nguyên dặn đề phòng khi nguy cấp và lại dặn rằng:

– Như khi ta có bị hãm vào trong trận, thì ở dinh phải treo miễn chiến bài, chớ nên cùng yêu đạo giao phong, ắt phải lầm ngộ sự.

Điền Nguyên lãnh lấy phong thư đợi chờ khi ngộ biến. Rạng ngày sau Hồ ông lãnh ba ngàn Miêu sĩ, thẳng tới Tề dinh khiêu chiến. Chung hậu bèn sửa sang xuất trận. Chúng tướng ai nấy cũng xin đi theo, Chung hậu mới nói rằng:

– Trận Quần Yêu này rất thật hiểm nghèo, các tướng muốn đi theo ta không được.

Chúng tướng thảy đều sa nước mắt, rồi đưa Chung hậu xuất dinh. Chung hậu khi ra tới trước trận, Hồ ông thấy có nữ tướng đến thì đã rõ biết Chung nương nương, bèn vung đao xốc tới chém đùa, hai người đánh có dư trăm hiệp. Hồ ông lấy làm khủng khiếp, liền quất ngựa chạy dài, Chung hậu cũng giục thú đuổi theo. Hồ ông cả mừng quất ngựa thẳng vào Quần Tiên trận.

Lúc Chung hậu đi đến nơi Lạc Chung đường, bèn đứng lại mà nghĩ thầm rằng: Bây giờ nếu mình không vào trận, thì là trái ý trời, bổn mạng có nạn tai, chạy đi đâu cũng không khỏi. Nghĩ rồi lấy cái Thần Tiên Phách[105] đội lên trên đầu, rồi bước chân vào trận.

Khi Chung hậu vào đến trong trận, thì thấy thiên hôn địa ám, gió thảm mưa sầu, yêu ma bu tới rất đông, mà Chung hậu chẳng có một phần nào khiếp sợ. Hải Quỷ ở trên lư bồng xem thấy, liền gióng Tụ Yêu chung, kim quang muôn đạo thẳng xông, yêu quái đều hành hung áp tới. Đủ bốn phía đông, tây, nam, bắc theo bốn phương thủy, hoả, mộc, kim, còn Chung hậu có một mình tả đột hữu xông phá bốn phía như trời nghiêng đất lở mà không nổi, may nhờ có Lê Sơn bảo bối, nên đồ yêu quái không dám tới gần.

Hải Quỷ thấy vậy nổi xung, truyền yêu quái kíp dùng pháp bối. Kẻ thì dụng Kim Định Hải, người thì dùng thước Lượng Thiên, lớp thì hóa tấu thạch phi sa, lớp thì hiện kỳ hình dị trạng, nhưng mà Chung hậu nhờ có Thần Tiên Phách, hiện ra trăm đóa sen vàng, bốn bên sáng dọi tường quang, đồ yêu bảo chẳng dám sa xuống sát hại.

Bầy yêu quái thảy đều kinh hoảng, đem nhau chạy tứ tận xa xa, còn Chung hậu thì bị hãm vào trong trận yêu ma, đánh phá hoài mà ra cũng không khỏi.

Đây nhắc về Điền Nguyên vâng lệnh Chung hậu ở nhà giữ dinh, đã tới một ngày mà không thấy Chung hậu trở về, bèn truyền quan đặt bàn hương án, đảo cáo với thiên địa quỷ thần. Đương lúc khẩn nguyện xảy thấy quân nhân vào báo rằng:

---

[105] là cái khăn của bà Lê Sơn cho

– Có Bắc Lộ vương Khổng Đại, đem cứu binh tới rồi.

Điền Nguyên nghe nói rất mừng vui, tưởng như được châu báu vào tay. Khổng Đại lúc gặp Điền Nguyên rồi cũng mừng rỡ liền thuật các việc chiêu thân với Tú Anh cho Điền Nguyên nghe, Điền Nguyên cũng vui cười và nhắc tích lại khi Chung quốc mẫu sửa soạn ra đi có để lại hai phong giản thiếp, Tú Anh liền thưa:

– Như Quốc mẫu có để thơ lại, sao Hoàng thúc không đem ra xem thử coi thể nào?

Điền Nguyên bèn vào trướng lấy hai phong thư đem ra, một phong thư giao cho Khổng Đại còn một phong thì bảo Tú Anh đem vào thành dâng cho Thánh mẫu Bạch Liên.

Khổng Đại cả mừng, liền mở ra xem, thấy trong thư bảo làm kế trá hàng, ám không với Điền Nguyên mà cướp trại. Kế đó Khổng Đại cùng Độc Cô Xuân lập tức dẫn theo ít tên sĩ tốt giả làm bà con của Ngô Trung, đến giả hàng bên Miêu dinh để toan bề nội ứng.

Còn Tú Anh lãnh lấy giản thiếp rồi, liền hiện ra hào quang mà bay vào thành Lang Da tức tốc. May gặp lúc Liêm Thoại Hoa đi tuần, Tú Anh thu phép, sa ngay xuống trước mặt Thoại Hoa và thưa rằng:

– Tôi đây chẳng phải người lạ, thật là học trò Thánh mẫu Hỏa Vân, đưa giản thiếp của Chung nương tới cầu cứu cùng Bạch Liên thánh mẫu.

Thoại Hoa nghe nói, bèn dắt Tú Anh đến ra mắt Bạch Liên. Tú Anh dâng thơ lên, Thánh mẫu mở ra xem, thì đã hay các việc, bèn dắt nhau trở về quân trướng và thuật lại các việc cho Điền Côn hay, Điền Côn nghe nói kinh hồn, Bạch Liên mới nói:

– Chẳng hề chi mà Vương gia lo ngại, xin hãy đánh trống nhóm hết các tướng lại đây, bần đạo đã có kế điều binh, chẳng có sự chi lo ngại.

Điền Côn vâng lệnh liền bước ra trước dinh, đánh trống hội tề binh tướng. Khi chúng tướng tới bái yết Thánh mẫu xong rồi, Bạch Liên ra đứng giữa sân, chấp tay lại vái giữa thinh không rằng:

– Đệ tử nay phải phạm sát giới, xin Lê Sơn lão mẫu thứ tha.

Vái rồi kêu Tú Anh đến bảo rằng:

– Vương phi hãy đi mai phục ngoài thành Lang Da, hễ thấy khi nước lụt ba đào, thì phải tế Kim câu lên và niệm câu hồn thần chú.

Tú Anh lãnh mệnh ra đi, Thánh mẫu lại kêu năm vị Vương phi tới, cấp cho năm đạo linh phù để hộ thân và ban cho năm con tiên hạc, dùng để bay vào Quần Yêu trận. Năm vị Vương phi y kế thi hành.

Nói về Điền Nguyên, khi Khổng Đại với Độc Cô Xuân đã đi, bèn truyền lệnh cho Tống Thiên và Tống Vạn tra điểm tam quân, sắp đặt những đồ hỏa pháo chờ tới qua canh thì khởi sự.

Tới lúc canh ba, Tề binh kéo thẳng tới Miêu dinh thì không thấy phòng bị, Điền Nguyên liền dốc quân nổi pháo hiệu và lướt vào hãm trại. Khổng Đại và Độc Cô Xuân nghe có hiệu pháo, bèn ra sau hậu dinh thiêu hết mấy trại lương thảo.

Miêu vương nghe tin vào báo, liền lên ngựa xông ra, bị Điền Nguyên đánh trúng một chuỳ, tức thì nhào lăn xuống ngựa. Quân Tề bốn bên áp tới, giết Miêu binh chết thôi vô số.

Còn năm vị Vương phi khi cưỡi hạc bay vào trong trận, thấy tối mù, thiên ám địa hôn, Thánh mẫu vừa ở trên không lấy một cái bảo kính chiếu ra, hồng quang sáng như mặt trời đỏ. Hải Quỷ biết có người vào phá trận, truyền yêu ma dùng bảo bối tế lên, Thánh mẫu lấy tấm sáo Tử trúc đưa ra, đồ yêu bảo đều sa xuống đất. Bốn cửa đông, tây, nam, bắc bị mấy vị Vương phi phá hết rồi sát nhập trung ương, hộ thân đã có linh phù, nên yêu bảo không làm chi nổi.

Lúc ấy Thánh mẫu lại động niệm Ngũ Lôi thần chú, tức thì nghe sấm nổ vang trời, cờ, phan đều bị cháy tả tơi, trận đồ cũng tan hoang hư nát. Hải Quỷ kiếm phương tẩu thoát, Hồ ông tìm chỗ đào sinh, Thánh mẫu liền bảo năm vị Vương phi kíp tới trung ương cứu Chung hậu đem về dinh trại.

Còn Thánh mẫu cũng hiện hào quang theo đuổi, quyết bắt cho được Hải Quỷ mới nghe. Hải Quỷ khi ấy thế cùng lực tận, bèn hả miệng ra niệm thần chú thì có năm vị Long thần đến tiếp ứng. Hải Quỷ nói:

– Vì Bạch Liên phá trận, theo rượt bắt nguy tai, xin các vị ra oai mà cứu toàn tính mạng.

Năm vị Long thần nghe nói đều vỗ tay một cái, liền thấy mây bay mịt mù, mưa xuống ào ào, đất bằng bỗng nổi ba đào, thành Lang Da nước lên cao mười thước. Lúc đó Tú Anh mai phục ở bên thành xem thấy, liền lấy cái Kim câu ném ra, kim quang muôn đạo sáng loè, năm vị Long thần bị móc lại hết.

Còn Hải Quỷ là con cá Kim Ngao ở ngoài Đông Hải, cũng bị Kim câu bắt lại cứng khư. Khi ấy Bạch Liên lướt tới lấy tấm sáo Tử trúc tế lên, bỏ Hải Quỷ vào trong chặt cứng. Kim Ngao hết đường vùng vẫy, nằm ngay đơ trong tấm sáo và xin khế thủ quy y, thì may đâu có Phật Quan Âm xuống tức thì, nói với Thánh mẫu xin từ bi hỉ xả.

Thánh mẫu vâng theo lời Đại dĩ, Quan Âm bèn lấy cái Tịnh bình đưa ra, rồi niệm chú Phật gia, Hải Quỷ bèn thu mình lại và chui vào trong bình ấy. Kế đó Quan Âm cùng Bạch Liên từ giã, hiện hào quang bay tuốt về Phổ Đà sơn. Lúc này Thánh mẫu thấy Long thần còn mắc trong Kim câu, liền niệm chú cho thoát ly khổ ải. Rồi bảo Tú Anh tới dinh Tề cung nghinh Quốc mẫu mà trở về thành.

Khi năm vị Vương phi đưa Chung hậu về tới dinh trại, Điền Nguyên với Khổng Đại mừng rỡ, cùng nhau còn đương đạm đạo truyện trò, xảy thấy quân vào phi báo rằng:

– Có một người nữ tướng, tên gọi là Tú Anh, còn đứng đợi lệnh lành, nên tôi phải vào tâu lại.

Chung hậu nghe tâu mừng rỡ liền truyền lệnh cho vào, Khổng Đại bèn bước tới tâu thuật hết các sự chiêu thân và lại thêm được một người anh hùng dũng tướng. Kế đó thấy Tú Anh vào đến quân trướng tâu rằng:

– Bạch Liên sai tôi đến cung nghinh phụng giá, vào thành để giữ lớp phong sương.

Chung hậu thấy mặt Tú Anh cả mừng và nói rằng:

– Ta nhờ Vương tức đưa giản thiếp phục trừ yêu đạo. Ai gia phong cho làm Bắc Lộ vương phi, còn anh là Độc Cô Xuân, thì phong cho chức Tổng binh tả trấn.

Hai anh em đều mừng rỡ tạ ơn xong rồi, Chung hậu liền truyền binh bạt trại vào Lang Da thành.

Lúc tới nơi vợ chồng Điền Côn ra nghinh tiếp thẳng vào điện Ngân loan, cùng nhau trò chuyện hân hoan, tiệc khao thưởng đoàn viên hỉ dạ. Đương khi vui vẻ bỗng thấy một đám mây trên trời sa xuống, ai nấy chẳng biết là điềm gì. Bạch Liên nói:

– Ấy gọi là Thần bia, phía trước có bốn chữ: Xuân Thu Oanh Liệt. Còn phía sau thì khắc đủ sử tích, nếu không tin hãy lại xem coi thì rõ.

Thánh mẫu nói vừa dứt lời, Tú Anh đến nơi xem quả đám mây lành lần lần tan hết, rõ rằng có một tấm bia, phía trước thật có bốn chữ: Xuân Thu Oanh Liệt, còn phía sau thì có mấy hàng như vầy:

Chung Thái Chân sống lâu một trăm mười tuổi: Tương gia hội, giết hết năm vua, giảm thọ hai kỳ, làm mưa đá giải vây Đàm thành, giảm thọ một kỳ, dùng hỏa công mà đốt Đạo Tông, giảm thọ một kỳ.

Cộng mấy lần giảm hết bốn mươi tám năm.

Tề Điền hằng sống lâu một trăm hai chục tuổi, sủng hạnh Triệu Yến Bình, quên vòng luân lý, giảm thọ một kỳ, sủng hạnh Hạ Nghinh Xuân, dấy động đao binh năm nước, giảm thọ hai kỳ.

Cộng lại giảm hết bốn mươi tám năm.

Tú Anh xem rồi tâu hết lại cho Chung hậu nghe. Chung hậu thở ra và nói rằng:

– Ai gia bấy lâu nay tảo tần cực khổ, cũng là vì cơ nghiệp giang sơn, từ rày muốn dưỡng tính tu chân, ngặt có ba việc lớn lòng hằng hệ niệm, một là: Xuân Vương chưa thành gia thất, hai là: Lăng tẩm chưa làm, ba là: Sinh sản chưa rõ ngày nào, nên chưa được vui mừng trong bụng.

Điền Côn và Liêm Thoại Hoa nghe nói bèn tâu rằng:

– Lăng tẩm thì Vương nhi xin đi tu kiến, còn việc nhân duyên của Ngự đệ Điền Nguyên, ngày nay cũng gặp lúc lương thần, xin cho hai em thành thân cũng tiện.

Chung hậu khen phải, liền bảo Thoại Hoa nói với Lưu Tuý Vân tắm gội trai thành sẽ cùng Điền Nguyên hương án, cho hai người đảo cáo với trời đất, tiệc động phòng hoa chúc vui vầy, càng ưa vì nết càng say vì tình.

Ô qua, thố lại, ngày tháng như thoi đưa, nghỉ binh đã được hai tuần, mới truyền lệnh ban sư về nước. Vừa lúc đi chừng mười bửa, thì đã đến thành Thanh Châu, hỏa bài liền lộ ruổi mau, trở lại phi báo rằng:

– Có nguyên soái Trương Xa sai người dâng biểu.

Chung hậu truyền cho vào, Sứ thần tới trước nhung trướng dâng biểu văn, Chung hậu mở ra xem có mấy hàng như vầy:

– Tội thần là Trương Xa trăm lạy dâng biểu tâu Quốc mẫu Lâm Tri, đội ơn bất sát tha về, lòng trung ái lược trọn bề trung hiếu. Đem các việc Quốc vương trần báo. Hiếu vương càng cảm bội ơn sâu, muốn sai người dâng biểu hàng đầu, vì gian tặc bày tâu ngăn trở, đánh tôi bốn chục lấy làm khổ sở, lại xin chém bêu đầu ngoài chỗ thị tào, nhờ trung thần bảo tấu nên giam vào Nam lao, lòng oan ức khát khao trông tưởng. Xin Quốc mẫu đoái từ đại lượng, cứu tội thần được sống phen này, nhờ ơn Quốc mẫu ra tay, muôn kiếp ngậm vành kết cỏ.

Chung hậu xem rồi cả cười nói rằng:

– Ấy là tại gian thần Huyết Hải, muốn vu tấu để hại Trương Xa, để Ai gia về tới nước nhà, rồi sẽ hưng binh giam phạt.

Sứ thần tạ ơn xin lui về nước, còn Chung hậu cứ việc truyền quân bạt trại khởi hành. Chẳng bao lâu đã tới thành Lâm Trì Hỗn Hải, Huỳnh môn quan vào phi báo, Tuyên Vương đem các quan ra khỏi thành nghinh tiếp, Điền Nguyên lập tức tâu lại cho Chung hậu hay. Gặp mặt mừng rỡ quá vui, cùng nhau thẳng tới Kim Loan điện.

Tuyên Vương liền rót ba chung ngự tửu mà dâng cho Chung nương nương. Chung hậu tiếp lấy vội vàng và tạ ơn Thiên tử. Kế đó văn võ thảy đều triều hạ, chúc mừng cẩm tú thái bình, xuân thu oanh liệt vang danh, việc chinh chiến đã đành xếp giáp. Chung hậu khi ấy nói:

– Nay còn Nguỵ, Hàn và Ngô ba nước, chưa hàng đầu thì nào được thái bình, vậy phải nên sai mạnh tướng xuất chinh, mới võ an được một mối.

Tuyên Vương khen phải, Chung hậu bèn kêu Điền Côn, Điền Đan, Điền Nguyên tới mà phán rằng:

– Nay Ai gia đã chán bề chinh chiến, còn Phụ vương mấy con đã gần đất xa trời, vị Từ quân chưa lập cho ai, nếu có việc đơn sai thì khó nỏi. Hàn, Ngô, Nguỵ lòng hằng gian dối, với nước Tề bối rối oán thù, nhưng mà chẳng sớm trừ e để sinh hậu hoạn, nay có một lời quyết nói hẳn, ai đi về trước thì lập làm Từ quân, bây giờ phải bắt thăm, ai trúng đâu thì đi đó.